

Arrest

nr. 151 707 van 3 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 december 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 september 2014 werd door verzoekende partij een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag werd op 10 december 2014 onontvankelijk verklaard. Er werd haar tevens op 10 december 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd en een inreisverbod. Het inreisverbod is de bestreden beslissing.

“Aan de heer: (...) wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.12.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 23.10.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 18.09.2014. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert volgende middelen aan:

“Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel. Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies betekend. Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art 3, 6 en art 8 geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Kosovo. Dat het duidelijk mag zijn dat DVZ gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: “§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.” Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen. Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: “Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.” Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het inreisverbod terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld. Dat het inreisverbod en de negatieve beslissing mbt de regularisatieaanvraag van verzoeker immers op dezelfde dag zijn genomen en aan verzoeker betekend. Ook arrest nr. 123 355 van 29.04.2014 van uw Raad is zeer duidelijk: “Een en ander blijkt overigens ook uit een samenleving van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché (P.F.), der tweede bestreden beslissing wordt vervolgens andermaal genomen en ondertekend door diezelfde attaché (P.F.). Daarenboven werden beide bestreden beslissingen op precies dezelfde dag genomen nadat een antwoord op de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet drie een half jaar op zich liet wachten. Zij is dus genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en wordt bijgevolg mede uit het rechtsverkeer genomen.” Uit het voorgaande blijkt dan ook dat beide beslissingen aan elkaar verbonden zijn. Dat de motivering van dit inreisverbod dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker. Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker mag immers 2 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden. Zijn zussen bezitten echter de Belgische nationaliteit en wonen en werken in België, waardoor dit een flagrante schending uitmaakt van art 8 EVRM. Neemt men deze procedure eigenlijk nog au sérieux?! Verwerende partij weigert een afweging te maken van het familieleven van verzoeker! Men haalt drogredenen aan om hier geen rekening mee te houden, louter en alleen om een negatieve beslissing te kunnen nemen! Het mag duidelijk zijn dat de oplegging van een inreisverbod wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM en geenszins een ‘tijdelijke verwijdering’ met zich zou meebrengen. DVZ weigert hier echter rekening mee te houden. Dat verwerende partij bovendien in het verleden steeds een maximumtermijn van drie jaar oplegde, zonder enig onderzoek. Nu de opmerking gemaakt werd dat dit flagrant onzorgvuldig is, legt men steevast een termijn van twee jaar

op. Doch, nog steeds zonder enige afweging in het dossier. Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is en de bestreden beslissing vernietigd dient te worden! Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

III.1. Schending van alle beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van DVZ getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

*A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."*¹

Dat DVZ deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. de specifieke situatie van verzoeker. DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. de gegronde vrees voor vervolging die er bestaat in hoofde van verzoeker, zijn langdurig verblijf, zijn blijk van integratie, het feit dat zijn zussen op het Belgisch grondgebied verblijven en de Belgische nationaliteit hebben, ... Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen. Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel." Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken! DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier. Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel. Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: 1 Administratieve rechtsbibliotheek, "Beginselen van behoorlijk bestuur", Die Keure, 2006, p102 "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." Verwerende partij stelt dat verzoeker weigert een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie. Dat dit geenszins het geval is! Integendeel zelfs, verzoeker heeft er alles aan gedaan om legaal verblijf te bekomen. Hij heeft een hechte relatie met zijn zussen en heeft zich geïntegreerd in België. Dat het onredelijk is van verwerende partij om te verwachten dat verzoeker het leven dat hij in alle veiligheid in België heeft opgebouwd, achterlaat! Indien hij België zou hebben verlaten, zou zijn aanvraag immers zonder voorwerp zijn geweest. Dat hij niet gekozen heeft voor illegaal verblijf. Integendeel zelfs, verzoeker doet er alles aan om legaal verblijf te bekomen en volgt de daartoe geëigende procedure. Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dient te keren en 2 jaar niet meer naar België mag komen, zullen art 3 en art 8 van het EVRM geschonden worden. Verzoeker diende Kosovo immers te ontvluchten uit schrik voor zijn leven. Dat het dan ook van levensbelang is voor verzoeker dat het inreisverbod vernietigd wordt. Verzoeker vormt een doelwit voor de lokale autoriteiten. Doch faalt de verwerende partij erin hier rekening mee te houden. Dat dit kennelijk onzorgvuldig is van DVZ. Verwerende partij heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en levert zonder enig onderzoek een inreisverbod af. Dit is onaanvaardbaar! Eens te meer daar de situatie in het land van herkomst van verzoeker nooit grondig onderzocht is geweest. 2 L.P Suetens, "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1981. Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen. DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

III.2. Schending van art 6 van het EVRM

Dat de beroepsprocedure van verzoeker mbt zijn regularisatieprocedure momenteel nog lopende is. Verwerende partij gaat hier flagrant aan voorbij! Meer nog, uit de oplistings van de feiten in de beslissing, blijkt op geen enkele manier dat hier rekening mee is gehouden. Dat verzoeker op 16.10.2013 een negatieve beslissing mocht ontvangen mbt zijn regularisatieaanvraag. Hij ging in beroep bij uw Raad, deze procedure is momenteel nog lopende. Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan hij België niet verlaten. Hij wenst immers aanwezig te kunnen zijn gedurende de zitting. Dat verzoeker het recht heeft om op deze zitting persoonlijk aanwezig te zijn. Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten. Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van hun vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn. Dat hij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn op de zitting. Dat hij het recht hebben om eerst een uitspraak hieromtrent te ontvangen! Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM en dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting

hiervan in België kan verblijven. Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.' Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren zeker gezien de gevolgen die deze procedure inhouden. Uw Raad sprak zich hier bovendien reeds over uit. Arrest nr. 19.745 van 28.11.2008 stelt het volgende: (...). Het mag duidelijk zijn dat dit hier eveneens het geval is en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden! Eens te meer daar uit het inreisverbod niet blijkt dat verwerende partij hier rekening mee heeft gehouden! Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheids- en het motiveringsbeginsel!

III.3. Schending van art 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een gezinsleven onderhoudt met zijn zussen die de Belgische nationaliteit hebben. Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij! Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen. Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Kosovo wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM. Artikel 8 EVRM luidt: Lid 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven. Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'. Dat er, integendeel tot wat DVZ stelt, geen sprake is van een pressing social need. Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden. Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen. De bestreden beslissing vormt wel degelijk een flagrante schending van art 8 van het EVRM! Indien verwerende partij een belangenafweging had gemaakt, had men wel degelijk tot de constatacie gekomen dat het gezinsleven van verzoeker zwaarder doorweegt. Dat verwerende partij een belangenafweging dient te maken! De integratie van verzoeker, het feit dat hij geen strafbare feiten gepleegd heeft, zijn langdurig verblijf in België en het feit dat zijn zussen de Belgische nationaliteit hebben, wegen wel degelijk zwaarder door! Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door dit niet te doen! Uit recente rechtspraak van uw Raad blijkt immers duidelijk dat men het gezinsleven van de vreemdeling mee dient af te wegen! In het arrest nr. 95.142 van 15 januari 2013 werd reeds beslist dat DVZ een afweging dient te maken tussen het inreisverbod en het gezinsleven. Alhoewel er, op het eerste gezicht, een afweging werd gemaakt tussen het bevel om het grondgebied te verlaten en het gezinsleven van verzoeker, door geen maximumtermijn toe te passen, faalt men erin om het gezinsleven van verzoeker af te wegen ten opzichte van het inreisverbod en lijkt dit enkel een strategie om vernietigingen te vermijden. Dat verwerende partij geen onderzoek heeft uitgevoerd, of hiervan alleszins niets van is terug te vinden in de motivering, en dit reeds in tegenspraak is met de andere beslissingen van DVZ. Dat uw Raad zich in arrest nr. 134 851 van 10.12.2014 reeds uitsprak: (...). Het mag duidelijk zijn dat ook hier verwerende partij erin gefaald heeft enige afweging te maken in het dossier van verzoeker en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden! Dat dit onaanvaardbaar is en dat louter om deze redenen de bestreden beslissing reeds vernietigd dient te worden. Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel! Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de familiale situatie van verzoeker, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod. Dit wordt ook bevestigd in arrest 91.251 van 9 november 2012 van het Europees Hof: "De Raad stelt vast dat verzoeker de samenwoning met mevrouw T. en haar kinderen heeft aangetoond aan de hand van de aangifte van

adreswijziging op het gemeentehuis te O. op 2 juli 2012. Niettegenstaande de aangetoonde feitelijke samenwoning sinds 2 juli 2012 is de loutere samenwoning niet van aard om het bestaan van een beschermd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Evenwel blijkt uit het motief in verband met het bepalen van de termijn van het inreisverbod niet dat verweerder rekening heeft gehouden met de aangetoonde samenwoning waarvan verweerder kennis had" Het bevel wordt hier vernietigd." Ook uw Raad sprak zich hier reeds over uit. Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: (...). Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat er aan de familiale band van verzoeker met zijn zussen niet getwijfeld kan worden. Een eventuele repatriëring van verzoeker zou dan ook een flagrante schending uitmaken van art 8 van het EVRM. Aangezien de echtgenote en kinderen van verzoeker in België verblijven. DVZ faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing. Zijn langdurig verblijf, zijn blijk van integratie, het feit dat een eventuele terugkeer naar Kosovo een schending van art 3 en art 8 van het EVRM zou uitmaken, zijn hechte relatie en familieband met zijn zussen, zorgen ervoor dat het opgelegde inreisverbod ongeoorloofd is en dat verzoeker wel degelijk geregulariseerd dient te worden, toch weigert verweerder partij hier rekening mee te houden. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! Dat de beslissing dient geschorst en vernietigd te worden omwille van de onzorgvuldige behandeling van het dossier."

2.2. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de "Wet van 29.07.1991 m.b.t. de motiveringsverplichting", het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verder in de toelichting bij het verzoekschrift voert de verzoekende partij ook nog een schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing genomen is zonder daarbij rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De verzoekende partij laat voorts uitschijnen dat de onontvankelijkheidsbeslissing van 10 december 2014 en de in casu bestreden beslissing aan elkaar verbonden zijn en tezamen dienen behandeld te worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)"

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd". Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur

van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

In de bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd met als reden dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Er wordt gespecificeerd dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten *“dat aan hem betekend werd op 23.10.2013.”* en dat verzoekende partij *“nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 18.09.2014”*.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert weliswaar niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 272 898 en 227.900).

Waar de verzoekende partij betoogt dat niet is gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod gaat zij ten onrechte voorbij aan het gegeven dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoekende partij nadat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend niet alleen niet het grondgebied vrijwillig heeft verlaten, maar *“Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 18.09.2014”*. Dit laatste gegeven heeft betrekking op de termijn van het inreisverbod, zo blijkt onmiskenbaar uit de bewoordingen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij kan derhalve op dit vlak niet worden bijgetreden. De verwerende partij moet de verzoekende partij inzicht geven en er blijk van geven dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. In casu is hieraan voldaan. De verwerende partij moest dan ook niet de motieven van de motieven gaan uiteenzetten. Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

De verzoekende partij voert aan dat artikel 3 van het EVRM zal worden geschonden ingevolge de in casu bestreden beslissing, gelet op de ‘gegronde vrees voor vervolging’.

De verzoekende partij blijft ter zake vaag en brengt geen concrete gegevens naar voor of legt bewijskrachtige stukken voor, terwijl de problemen van de verzoekende partij in het land van herkomst reeds diepgaand werden onderzocht naar aanleiding van de asielaanvraag van de verzoekende partij, die negatief werden afgesloten.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op artikel 8 van het EVRM. Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het

bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verzoekende partij verwijst naar zijn zussen die de Belgische nationaliteit bezitten en wonen en werken in België. Evenwel dient te worden vastgesteld dat van het familieleven van verzoekende partij niet het minste bewijs wordt voorgelegd. Verzoekende partij beperkt zich tot een vaag en summier betoog dat niet kan overtuigen dat hij een hechte relatie met zijn zussen zou hebben.

Verder blijkt uit de administratieve dossier dat de zus mevrouw JN reeds sinds 4 april 1998 in België verblijft -dus ongeveer 13 jaar eerder dan betrokkene- en dat de andere zus mevrouw MR in april 2003 -dus ongeveer 8 jaar voor betrokkene- naar België kwam. Er worden geen afdoende bewijzen voorgelegd dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid. Betrokkene is een volwassen man die gedurende vele jaren gescheiden van deze twee vermeende zussen geleefd heeft, hij woont momenteel ook niet bij één van hen in. Uit niks blijkt dat zij een relatie hebben die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Desgewenst kunnen de zussen van betrokkene hem bezoeken in het herkomstland of ze kunnen hem de nodige documenten bezorgen om een visumaanvraag in te dienen zodat hij hen op legale wijze kan komen bezoeken. Gewone sociale relaties vallen verder niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Verzoekende partij toont dus niet aan dat zij met haar volwassen zussen een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er kan in dit verband verwezen worden naar een arrest van de RVV (arrest nummer 132 587 van 30.10.2014) waarin het volgende werd aangehaald: Relaties tussen volwassen broers, "do not necessarily attract the protection of Article 8 without further elements of dependency involving more than the normal emotional ties". Het vereist bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, wat verzoeker in casu met zijn theoretisch betoog niet aantoonde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Voorts merkt de Raad op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

De verzoekende partij brengt geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken.

Waar de verzoeker een schending opwerpt van “het recht op verdediging”, merkt de Raad op dat de rechten van de verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 28 januari 2011, nr. 6482 (c)). Een schending van het recht op verdediging kan dan ook niet dienstig worden opgeworpen. Artikel 6 van het EVRM is, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Waar verzoeker verwijst naar het beroep dat hij indiende tegen de beslissing van 16 oktober 2013 van de gemachtigde waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, volstaat de vaststelling dat de Raad het beroep met arrest nr. 151 706 van 3 september 2015 heeft verworpen.

Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen is niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC